

BISPENOMINASJONSPROSESS I OSLO

Egenpresentasjon Sunniva Gylver

1.Hva gir deg lyst til å være biskop i Oslo? Hva er din motivasjon?

Jeg elsker å være prest. Så har jeg sagt ja til å stille som bispekandidat da jeg ble spurt, fordi jeg ønsker meg enda flere biskoper som evner å kommunisere godt om tro med bredden i folkekirken og i offentligheten, bidra til synliggjøring av alle bra ting som skjer i kirken, og skape begeistring i arbeidslaget. Når jeg da blir vist tillit og spurt om å stille meg til disposisjon, ønsker jeg å ta det ansvaret det innebærer å si ja til å være med i prosessen. I tillegg er Oslo *min* by: Her har jeg bodd siden jeg var sju år, og her har jeg vært prest gjennom tre tiår, både øst og vest i byen, som menighetsprest, studentprest og TV-prest. Vårt bispedømme rommer et stort mangfold hva gjelder folk og miljøer, natur og kulturer, religioner og livssyn, livsstiler og tempo, som jeg liker veldig godt. Og så er det noen storbyutfordringer som jeg tenker vi som kirke bidrar positivt inn i, og kan bli enda bedre på.

2.Hva mener du er biskopens viktigste oppgaver?

Biskopen har mange mulige og nødvendige roller og funksjoner. En slik topplederstilling formes i samspill med det øvrige lederskapet i Oslo bispedømme. Jeg mener noe av det viktigste er å være en tydelig fortolker og formidler av kristen tro og teologi både innad i kirken og ut i det offentlige rom, og være et ansikt for kirken utad. Det beskrives godt i kriteriene fra Oslo bispedømme, over hva slags biskop man ønsker seg: «evne og vilje til å formidle evangeliet og kunnskap om kristen tro på en engasjerende og forståelig måte i det offentlige rom», og «evne og lyst til å være synlig, og tydelig formidle kirkens budskap i media». Jeg har evne, vilje og lyst til det.

Dessuten understrekes i kriteriene behovet for «solid teologisk kompetanse og evne til å utvikle teologien i møte med livets realiteter og samtiden», og å «være samlende og være biskop for alle». I en tid preget av større mangfold, men også et mer polarisert ordskifte, er det en sentral oppgave for biskopen å bidra til gode relasjoner med ulike miljøer i Oslo bispedømme, både innenfor og utenfor Den norske kirke. Kriteriet som løfter fram samspill og samledelse blir svært

viktig framover, og slik relasjonsledelse krever tid og arbeid. En viktig del av biskopens virke er å bidra i ledelsen av alle de dedikerte ansatte som hver dag møter folk og skaper gode rom for Oslo, Asker og Bærums innbyggere i hverdag, sorg og glede. Med hovedstaden i vårt bispedømme, har kirken og biskopen her også et særlig ansvar og mulighetsrom i forbindelse med nasjonale ytterpunkter; feiringer og kriser som på ulike måter samler nasjonen.

3.Hva er kirkens hovedutfordringer i dag og i tiden framover, slik du ser det?

Som folkekirke i dag har vi en stor utfordring i å artikulere og kommunisere en tro og teologi som oppleves troverdig og forståelig for folk flest, og som evner å kombinere ydmykhet og frimodighet på kirkens og troens vegne. I en tid med voksende livssynsmangfold, der polariseringen øker og religion gjerne blir brukt identitetpolitisk, er det en krevende og viktig oppgave for folkekirken å kombinere åpenhet og tydelighet. Vi trenger en tydelig kirkelig stemme og signatur i alt vi gjør, samtidig som vi våger å gå nye veier og lære mer om Gud og tro på de mest uventede steder.

Folk flest trenger fellesskap, forankring og tilhørighet, og en himmel over livet. Jeg tror vi må satse enda mer på å utvikle og løfte fram kirkelige handlinger (dåp, konfirmasjon, bryllup og gravferd) som et betydningsfullt kirkelig svar på dette. I et samfunn der stadig flere, også av kirkens medlemmer, gir uttrykk for at de ikke tror på Gud, har vi en formidabel oppgave i å frimodig og klokt utfordre til tro. Vi må holde sammen brobygging på tvers av tro og livssyn, med å være en tradisjonsbærer og en forvalter og formidler av den kristen-humanistiske kulturarven.

Vårt bispedømme rommer også store sosio-økonomiske forskjeller, og som kirke må vi videreutvikle og synliggjøre bedre den diakonale og kulturelle hverdagskirken, med sine mange, ofte gratis, møteplasser. Dette er også viktig i diskusjonene rundt folkekirkens identitet og fordeling av offentlige ressurser. Vår videre organisasjonsutvikling bør legge til rette for økt ressursbruk lokalt og i felten, og robuste administrative enheter. Så må vi sammen sørge for å ivareta både det teologiske, administrative og økonomiske lederskapet på en tilfredsstillende måte. Ikke minst må vi jobbe svært målrettet med rekrutteringen til kirkelig tjeneste og med arbeidsmiljøet for oss som er der, med rom for faglig og personlig utvikling.

4.Hva vil du legge mest vekt på for å ivareta biskopens rolle som kirkelig leder med tilsynsansvar i bispedømmet?

Det løpende åndelige tilsynsansvaret mener jeg utføres best gjennom tydelig anerkjennelse av medarbeiderne, inspirasjon og eksempel, dialog og veiledning. Dette forutsetter at: 1. Biskopen holder seg godt orientert om virksomheten gjennom å lytte aktivt «nedover» og utover, og bestreber seg på å virkelig se de hun har tilsynsansvar for. 2. Biskopen lever slik hun lærer (inkludert avhengighet av nåden), og i ord og handling selv bidrar til den kirken hun ønsker å se. 3. Biskopen prioriterer vitaser og andre fysiske og digitale møtepunkter med både ansatte og frivillige. 4. Biskopen bruker tid og krefter på å utvikle godt samarbeid med prostene, stiftsdirektøren og de andre på bispedømmekontoret, ledelsen i fellesrådet, bispedømmerådet og bispekollegiet. 5. Biskopen setter av tid til egen åndelig og faglig fordypning.

I situasjoner der tilsynsansvaret utfordres formelt av medarbeideres ord eller handlinger, må det etableres dialog og prosess innenfor gjeldende ordninger for dette.

5.Hvilken kjennskap har du til Oslo bispedømme og hva setter du særlig pris på her?

Som oppvokst i Oslo, svigerfamilie og nære venner også i Asker og Bærum, og prestetjeneste her gjennom hele mitt yrkesliv så langt, har jeg erfaring fra ulike deler av bispedømmet. Som offentlig profil og nettverksbygger gjennom hele mitt presteliv, og med et høyt antall sjelesorgsamtaler i året, har jeg dessuten opparbeidet mange lytteposter og strategiske kontakter i ulike miljøer. Jeg setter særlig pris på mangfoldet av tro og livssyn, miljøer, kulturer og mennesker.

6.Hvilke visjoner har du for Oslo bispedømme og Den norske kirke framover og hva vil være ditt særlige bidrag for å styrke folkekirken?

Jeg har stort eierskap til den nasjonale visjonen vår: at vi vil være en åpen, bekjennende, tjenende og misjonerende folkekirke, som vitner i ord og handling om frelse, frihet og håp i Jesus Kristus - og bidrar til mer himmel på jord. Jeg ønsker meg at kirken i enda større grad kan nå ut med sitt særlige bidrag til

fellesskapet, og være en tydelig evangelisk stemme som både bekrefter og utfordrer menneskers liv og tro. Jeg håper vi i enda større grad enn nå kan vitne om Jesus Kristus, korsfestet og oppstanden, på måter som nærer tro og trosglede, håp og kristen identitet, i hele bredden av folkekirken. Jeg vil arbeide for at vi som kirke i enda større grad løfter fram spesifikt åndelige og eksistensielle perspektiver på de utfordringene vårt samfunn står i, og øker det jeg vil kalle den «eksistensielle beredskapen» i vårt samfunn; gjennom de spørsmålene vi stiller, de verdiene vi løfter fram, og de måtene vi praktiserer troen på.

Som biskop er man en topplerer, og da handler mye om å få til ting gjennom andre. Mitt særlige bidrag for å styrke folkekirken tror jeg handler om at jeg evner å være et synlig religiøst symbol og inspirere og gi stolthet og glede over det felles arbeidet vi står i. Jeg har tretti års erfaring som prest og åndelig leder i offentligheten, og kommuniserer godt med ulike deler av Den norske kirke og det større norske samfunnet. Jeg har evne og vilje til å kombinere en tydelig Jesus-tro og -forkynnelse med en stor åpenhet overfor mennesker med annen religiøs og ikke-religiøs tro. Jeg evner å være synlig og bruke mine personlige erfaringer til å tydeliggjøre koblingen mellom tro, teologi og liv.

7. Beskriv kort din teologiske profil og ditt ståsted i Den norske kirke.

Kjernen i min teologiske profil og forkynnelse er samlende, sentral og visuell: Jeg bærer svært ofte to kors. Det ene har en korsfestet Kristus, og minner meg på Gud selv korsfestet og alle verdens korsfestede; at det onde finnes, at vi aldri er alene, og at vi aldri må slutte å bry oss. Det andre korset er tomt, og minner meg på kraften i oppstandelsen. Vi trenger frelse fra det onde i oss og rundt oss, og har fått frelse i den gudommelige kjærligheten som ga seg selv for hele verden: i Jesus Kristus, korsfestet og oppstanden.

Gjennom særlig årsopphold i Venezuela, USA og på Madagaskar har jeg en sterk økumenisk bevissthet om å være del av en verdensvid kirke, på tvers av landegrenser og konfesjoner, og kjenner meg hjemme i det.

Gjennom tretti års engasjement i den tverrkirkelige Korsvei-bevegelsen har jeg søkt kombinasjonen av åndelig fordypning og aktivisme for en mer rettferdig og bærekraftig verden. Jeg lever med Korsveis fire veivisere: Søke Jesus Kristus, bygge fellesskap, leve enklere, fremme rettferdighet.

Jeg oppfatter meg selv plassert midt i kirken, og kommuniserer godt både med teologisk mer konservative og mer progressive enn meg selv.

8.Hva kan du med din kompetanse tilføre bispekollegiet og Bispemøtet?

Jeg er en dyktig kommunikator, og har lang erfaring i å innta det offentlige rom, kommunisere med svært ulike målgrupper, bygge relasjoner til forskjellige miljøer, og bidra til symbolhandlinger som trenger gjennom informasjonsstøyen. Min stil og framtoning kan bidra til at noe av kirkens mangfold blir enda mer synlig, også i lederskapet. Jeg tror jeg kan bidra til den teologiske, pastorale og strukturelle refleksjon i bispekollegiet. Jeg har lang presteerfaring, sterk pastoral identitet og stor arbeidsglede i tjenesten, som forhåpentligvis kan virke inspirerende også for samtalene om prestedtjenesten.

9.Hvordan vil du som biskop i Oslo bispedømme ivareta det teologiske mangfoldet i bispedømmet?

Det er et krevende ideal å skulle ivareta det teologiske mangfoldet, samtidig som alle skal oppleve seg inkludert. Min erfaring er at det gjelder å synliggjøre mangfoldet både i rekruttering og kommunikasjon, og arbeide for et uenighetsfellesskap blant ansatte og frivillige som kan være tryggest mulig. Det krever et maktkritisk perspektiv, respekt for den andre, åpenhet, ryddighet, en samling om det sentrale, og robuste relasjoner.